

αὐτοῦ ἔδρα εἰδικῆς θαυματουργίας, οἷαν κατεῖχεν ὁ Βόσκος ἐν Γαλλίᾳ.

Κατ' ἀρχαίαν χριστιανικὴν παράδοσιν, διασωθεῖσαν ὑπὸ τῶν πρώτων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ὑπερτάτης κρίσεως ὁ μέγας δικαστής, πρὶν καταδικάσῃ τὸν ἀμαρτωλὸν θέλει ἀποτείνει αὐτῷ τελευταίαν ἐρώτησιν: «*Ἄνθρωπε μήπως δὲν εἰδοποιήθης ὅτι ἡμῶν «ταῖς οὕτω πράττων».* Ἄν τοιοῦτον ἐρώτημα ἀποταθῇ εἰς τὸν ἀναδείξαντα τὸν ἀξιοτίμον κ. Πύρλαν ἀπὸ θαυματοποιοῦ καθηγητῆν, οὗτος ἐξ ἄπαντος θέλει ἀπαντήσῃ: «*Ἡ κοινὴ γνώμη εἶχεν ἐξεγερθῆ ἅπας ὁ τύπος «ἐνὶ στόματι κατεκραύγαζε» τὸ Πανεπιστήμιον μὲ καθι- «κέτευσε νὰ φεισθῶ τῆς ὀλίγης τιμῆς, ἥτις τῷ ἀπέμεινε» «οἱ συνάδελφοί μου κ. κ. Κοντόσταυλος καὶ Καραϊσκάκης «διέβρῆξαν τὰ ἱμάτιά των. Τὴν εἰσαγωγὴν ἐκεῖ τοῦ θαυ- «ματουργοῦ ἐθεώρουν ἐγὼ αὐτὸς τόσον τερατώδη, ὥστε «ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους μῆνας διέψευδον τοῦτο ὡς στυγε- «ρὰν συκοφαντίαν. Ἐν γνώσει λοιπὸν καὶ πεποιθήσει «κατέρρεα τὸ δεινότερον ἀφ' ὅσα ὑπέστη ποτὲ βραπίσματα «ἡ κοινὴ γνώμη. Τοῦτο δὲ ἐπραξά οὐχὶ μόνον χάριν «οἰκογενειακοῦ συμφέροντος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἀνορθώσω «τὴν κλονισθεῖσαν ἐκ τῆς τελευταίας ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως «καὶ τῶν αἰρετικῶν θεωριῶν τοῦ κ. Τρικούπη θεμελιώδη «πολιτικὴν ἀρχὴν ἐμοῦ καὶ τοῦ συμμάχου μου, ὅτι δηλαδὴ «ὁ τόπος ἀνήκει οὐχὶ εἰς ἑαυτὸν, ἀλλ' εἰς τοὺς κατὰ και- «ροὺς πρωθυπουργοὺς του, ἀποκτήσαντας ἐκ μακρᾶς «ἐπικαρπίας τὸ δικαίωμα νὰ βόσκωσιν ἀνενοχλήτως «ἐν τῷ ἀγρῷ τούτῳ τοὺς Πύρλας καὶ τοὺς Γαρδελίνους «των. Πρὸς ἐπικύρωσιν τοῦ δικαιώματος τούτου καὶ τι- «μωρίαν τῶν ἀμφισβητούντων τὸ ὑπουργικὸν νόημα, «ἂν δὲν ἀρκῆ τοῦ Πύρλα ὁ διορισμὸς, ἔχω ἀκόμη ἐν τῇ «μάνδρᾳ μου καὶ Πιτάκας μάρμους, καὶ πρέσβεις Ζη- «νοπούλους, καὶ ἄλλους τοιοῦτους ὅσοι χρειάζονται ἵνα «πεισθῶσι καὶ οἱ μᾶλλον δὺσπιστοὶ ὅτι ἰδιόκτητόν μου «λειβάδιον εἶναι ἡ συνταγματικὴ Ἑλλάς».*

Ἡ τοιαύτη γλῶσσα δύναται νὰ μὴ ἀρέσῃ εἰς πολλοὺς, ἡμεῖς ὅμως ὁμολογοῦμεν ὅτι μυριάκις λογικώτεραν καὶ ἀξιοπρεπεστέραν εὐρίσκομεν αὐτὴν τῆς τῶν κ. κ. καθηγητῶν τοῦ Πανεστημίου, οἵτινες χθὲς μὲν ἐκραύγαζον ὅτι σύσσωμοι εὐθὺς θέλουσι παραιτηθῆ ἂν ἐκπυρλαισθῇ τὸ Πανεστημιον' σήμερον δὲ «*ὅτι φοβούνται μὴ ἡ παραί- «τησις αὐτῶν κλονίσῃ τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν τάξιν.*» Ἐν ἄλλοις λόγοις ὅτι ἐξ ἄγαν πατριωτισμοῦ ὑπομέ- νουσι βραπίσματα, ἐμπτυσμοὺς καὶ Πύρλας συναδέλφους. Περὶ τῆς τοιαύτης ἀνοχῆς οὐδὲν ἔχομεν νὰ εἴπωμεν ἐνθυμούμενοι: ὅμως τί ἔλεγον οἱ κ. κ. καθηγηταὶ τὴν προτεραιάν ἀκόμη τοῦ διορισμοῦ, συμβουλευόμεν αὐτοῖς, ὅταν παρουσιασθῇ μετ' ὀλίγον ὁμοία περίστασις, ἀντὶ φωνῶν καὶ ἐπιδείξεων, νὰ μελετήσωσι μᾶλλον τὴν πρὸς χρῆσιν αὐτῶν τροποποιηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ «*Ἀσμοδαίου*» δημῶδη παροιμίαν

Λάλει ὡς σιωπήσων.

Θ.

ΕΙΔΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἐν τῇ κοινῇ ὁμιλίᾳ οἱ μὲν ἀπλοῖ ἄνθρωποι λέγουν δός μου ἕνα ποτήρι νερό, οἱ δὲ καλῶς ἀνατεθραμμένοι ὑψηλοτέρως τάξεως: *ἐὰν ἦναι δυνατὸν, ἤθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσητε ἕνα ποτήρι νερό.* Καὶ ἡ μία φράσις ὅμως καὶ ἡ ἑτέρα τὸ αὐτὸ σημαίνει. Οὕτω καὶ ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος ἐπανειλημμένως ἐξετασθεὶς εἰς τὸ Εἰδικὸν Δικαστήριον ἀντὶ ἀποτόμως νὰ καταθέσῃ εἴπα κλέπτας τοὺς κατηγορουμένους ὑπουργοὺς, ἐπῆρε χρήματα ὁ Νικολόπουλος, λέγει ἐπιχαρίτως πιθαρὸν νὰ εἴπα τοιαύτην τετὰ λέξιν, πιθαρὸν νὰ ἐπῆρε χρήματα ὁ Νικολόπουλος. Καὶ αἱ δύο ὅμως φράσεις τὸ αὐτὸ σημαίνουσι καὶ κακῶς τινες εἶπον ὅτι ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος ἠθέλησε νὰ ἀποκρύψῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ μεσίτης τῶν ἀρχιερέων ἦ, κατὰ τὸν κ. πρόεδρον, ὁ εἰδικὸς εἰς αὐτὰ κ. Οἰκονομόπουλος ἀπεδείχθη ἐσχάτως ὅτι τόσον πολὺ εἰργάζετο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὥστε καὶ ἐν τῆς ἀμάξης ἀσθμαίνων ἐφαίνετο.

Τὸ ἐξῆς γεγρονὸς ἀναφέρομεν μεγίστην σχέσιν ἔχον μετὰ τὴν ἐκδικαζομένην σπουδαίαν ὑπόθεσιν:

Πρόεδρος. Διατί δὲν ἔρχεσαι νὰ πουλήσῃς καὶ ἐδῶ γούνας ὅπου κάμνει περισσότερο κρῶ ἀπὸ τὰς Καλάμας; Μάρτυς. Ἐδῶ, κύριε πρόεδρε, εἶναι ἄλλοι τρεῖς γουναράδες, τί νὰ κάμω κ' ἐγὼ ἐδῶ. Νὰ γίνουμε τέσσαρες; ΚΛΑΟΜΟΙΡΗΣ.

Ἐν Μαρόκκῳ, τῇ 19 Φεβρουαρίου 1876.

«*Κύριε Ἀσμοδαῖε,*» Ἴδον εἰς τὸ τελευταῖόν σου φύλλον ὅτι ὁ Ἐμίρης μας διώρισε εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Μαρόκκου μίαν ἔδραν διακομωδῆσεως τῆς ἰατρικῆς. Διατρίβων εἰς τὴν χώραν ταύτην καὶ ἔχων μέγα ἀξίωμα, εὐρίσκομαι εἰς θέσιν νὰ σὲ πληροφορήσω ἀκριβῶς τί ἔπραξεν. Ὁ Ἐμὴρ ἀλ Μουμενίρ, ἥτοι κύριος ἀπόλυτος τῶν πιστῶν, διώρισε πρὸ

μικροῦ εἰς τὸ *Μεκτέπι* μας ἓνα *χότζαν* ἤτοι διδάσκαλον. Ὁ διδάσκαλος αὐτὸς ἦτον ὄχι μόνον περιττός, ἀλλὰ προσέτι καὶ μπουταλαῆς, ζάβαλης, ζευζέκης, ἀχμάκης καὶ ὄχι εὐπόλητος οὔτε μεταξὺ τῶν Σχολούχων, οὔτε μεταξὺ τῶν Ἀράβων. Ἀλλὰ ἡμεῖς οἱ Μαροκκῖνοι δὲν πολυεξετάζομεν τοιαῦτα πράγματα, μάλιστα ὅταν πρόκηται διὰ τὰ *μεκτέπια*, ἤτοι σχολεῖα ἢ Πανεπιστήμια, ὡς τὰ ὀνομάζετε σεῖς οἱ Ἀθηναῖοι. Καὶ χαμάλιδες ἀν διορισθοῦν νὰ διδάσκωσι τὰ τέκνα μας, τοὺς δεχόμεθα χωρὶς ἀντιλογίαν. Ἐπειτα ὁ Ἐμίρης δὲν παύει εἰς τὸν διορισμὸν αὐτοῦ τοῦ *χακίμη*. Αὐτὸς ἐζητήθη ἀπὸ τοῦ *χαρέμι* καὶ ὅλοι οἱ *Σέχιδες* ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ κλίνωσι τὴν ἐξυρισμένην κορυφὴν των· διότι, Κύριε «*Ἀσμοδαῖε*,» εἰς τὸν τόπον μας αἱ χανοῦμισαι ἐκλέγουν τώρα τοὺς *χότζαδες* καὶ οἱ *Σέχιδες* τοὺς διορίζουν. Ἐχομεν εἰς τὸ Μαρόκκον καὶ ἓνα μέγαν *Κιταπαχανέ*, δηλ. βιβλιοθήκην· κατὰ διαταγὴν λοιπὸν τοῦ *χαρεμίου* διορίσθη *Ναζίρης* τῶν *κιταπίων* κάποιος Ἐρίφης τόσον σοφός, ὥστε δὲν διακρίνει ἐν βιβλίον ἀπὸ ἐν τοῦβλον. Ἐχει ὅμως ὑπὸ τὰς διαταγὰς του ἓνα ὑποτακτικὸν, ἔμπειρον ἄνθρωπον, ὅστις κάμνει πλέον ὅτι ἤμπορεῖ· ἀλλὰ καὶ τοῦτον θέλει νὰ ἀποβάλῃ ἢ χανοῦμισα καὶ νὰ διορίσῃ εἰς τὸν τόπον του ἓνα ἄλλο *χαϊθάνι*, ὡς τὸν *Ναζίρη*ν. Συμπέρανε πλέον τί θὰ καταντήσῃ ὁ *Κιταπαχανές* μας! Ἀφεύκτως ὅμοιος μὲ τὸ *Μεκτέπι* μας.

Βλέπων ἐγὼ αὐτὰ τὰ πράγματα συλλογοῦμαι μὲ πόθον καὶ πόνον ψυχῆς τὸν καλὸν καιρὸν, ὅταν αἱ χανοῦμισσαι, ἀντὶ ν'ἀνακατεῦνται εἰς διορισμοὺς καὶ παύσεις, τίποτε ἄλλο δὲν ἐσυλλογοῦντο παρὰ νὰ ψήνουν γλυκὸ καὶ νὰ ἀρέσουν εἰς τὸν Ἐμίρην.

Ταπεινὸς χουσμεικίρης σας
ΑΒΑΟΥΓΑ ΚΙΣΛΑΡΑΓΑΣ.

Κύριε Συντάκτα,

Εἶμαι φοιτητὴς τῆς ἱατρικῆς καὶ μετ' ὀλίγον θὰ λάβω δίπλωμα καὶ τὴν ἀδειαν νὰ ὑπογράφω διαβατήρια διὰ τὸν ἄλλον κόσμον, φροντίζων ἐν ἀνάγκῃ καὶ περὶ τοῦ φερέτρου, ὡς ὁ ἀξιότιμος νέος καθηγητὴς μου κ. Πύρλας, ὁ προμηθεύσας τοιοῦτον εἰς τὸν κ. Βαλάνον.

Σὰς λέγω ταῦτα διὰ νὰ πεισθῆτε ὅτι εἶμαι ἀρμόδιος νὰ ὀμιλῶ περὶ φυσιολογικῶν φαινομένων, καὶ νὰ σὰς κάμω μίαν ταπεινὴν παρατήρησιν περὶ διαφόρου τινός, τὸ ὁποῖον κατεχωρίσατε εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς ἐφημερίδος σας.

Ἡ παρατήρησίς μου εἶναι ἡ ἐξῆς· ὅτι αἱ ἐφημερίδες, ἔστω καὶ σατυρικαί, δὲν πρέπει νὰ χρησιμεύωσιν εἰς διάδοσιν ἐσφαλμένων ἰδεῶν, ὡς ἐπράξατε εἰς τὸν τελευταῖόν σας ἀριθμὸν, θεωρήσαντες ἀδύνατον τὴν ὑπαρξίν τῶν διδύμων τοῦ Σιάμ, καὶ τὸ νὰ τρέφεται ὁ ἕτερος αὐτῶν τρώγοντος μόνον τοῦ ἄλλου. Ἡ ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια εἶναι ἡ ἀκόλουθος·

Ἄν ἡ λαμβανομένη ποσότης τροφῆς ᾖναι μικρὰ θέλει καταναλωθῆ ὀλόκληρος ὑπὸ τοῦ τρώγοντος· ἂν ὅμως τύ-

χη μεγάλη, δύναται ν' ἀπολαύσῃ αὐτῆς καὶ ὁ μὴ φαγών. Δὲν θὰ ἦσθε ἴσως ἐπιστήμων καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐξηγηθῶ διὰ παραδειγμάτων. Διὰ νὰ γίνω δὲ καταληπτότερος δὲν θὰ ἐξέλθω τοῦ κύκλου τῶν ἰδεῶν σας. Ἄν τις π. χ. ἰσχυρισθῇ ὅτι ὁ τὸ Μαρόκκον κύβερνῶν κ. Α. Κ. παρηνόμησε καὶ παρεσυνταγματίσας (δὲν εἶμαι φιλόλογος καὶ συγχωρήσατε τὸν βαρβαρισμὸν) προβιβάσας τὸν Γ. Π., βουλευτὴν ὄντα (πράγμα ῥητῶς ἀπαγορευόμενον ἀπὸ τὸ Σύνταγμα τοῦ Μαρόκκου) διότι ἀπολαμβάνει καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν τριάκοντα ἐπτὰ δραχμῶν μηνιαίου ἐπιμισθίου, καὶ ὅτι χάριν τούτων κατεπατήθησαν ἐν Μαρόκκῳ καὶ νόμος καὶ Σύνταγμα ὁ τοιοῦτος θὰ εἶχε προφανῶς καὶ ἐπιστημονικῶς ἀδικον, διότι τὸ ποσὸν τοῦτο εἶναι παντάπασιν ἀσήμαντον διὰ δύο ἀνθρώπους, ἔστω κολλημένους. Ἄν ὅμως (ἐμιλῶν ὑποθετικῶς διότι περὶ ἐπιστήμης πρόκειται) ὁ Γ. Π. προσελάμβανε καθ' οἷονδῆποτε τρόπον σπουδαῖον ποσὸν ὕλης ἀφομοιωσίμου, ἢ φυσιολογία οὐδόλως ἤθελε θεωρήσει ἀδύνατον ν' ἀποβόρηθῇ μέρος αὐτῆς καὶ ὑπὸ τοῦ ἑτέρου τῶν διδύμων.

Πρόθυμος δοῦλός σας
ΜΟΛΑΧΙΟΣ ΚΑΥΣΤΗΡΙΑΔΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΗΜΩΔΗΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ. Κάτι σὰν κόκκινος, Κώστα· τί ἔπαθες;

ΚΩΣΤΑΣ. Ἐμεινα 'ς τὸ δικαστήριον, καὶ μὲνε Γιάννη.

ΓΙΑΝΝΗΣ. 'Σ τὸ δικαστήριον;

ΚΩΣΤΑΣ. 'Σ τὸ μεγάλο . . ἐκεῖ ποῦ ἦταν πρῶτα ἡ Βουλὴ.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Αἶ, καὶ ὕστερα;

ΚΩΣΤΑΣ. Καὶ ὕστερα; ἐκεῖ ποῦ ἔχουν 'ς τὸ σκαμνὶ τὸ Νικολόπουλο, βρὲ ἀδελφὲ, καὶ τὸ Βαλασσόπουλο.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Καλὰ, καὶ γι' αὐτὸ κοκκίνισες;

ΚΩΣΤΑΣ. Ἐκοκκίνισα, βέβαια· 'ντράπηκα γιὰ λογαριασμὸ τους, μωρὲ Γιάννη.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Κι' αὐτοὶ λὲς τάχα νὰ μὴ 'ντρέπωνται;

ΚΩΣΤΑΣ. Δὲν ξέρω· μὰ δὲν τοὺς φαίνεται, γιατί πάχυναν μωρὲ μάτια μου, κ' ἐγίνηκαν μανάρια.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Ἄμ' τί θαρῆεις, καὶ μὲνε Κώστα; φαί, κοίμησι κι' ὄξονοῦ, . . τὸ ξέρω κ' ἐγὼ πῶς παχαίνουν.

Ε. . .

Ἐπεύθυνος Συντάκτης ΚΟΣΜΑΣ ΦΛΑΜΙΑΤΟΣ.

ΤΥΠΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ.